

POTLESK PRE NIKOHO

Čo sa stane z človeka,
keď si zloží svoju masku?

**Matúš
Krčmárik**

Ljndeni

Potlesk pre nikoho

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Matúš Krčmárik
Potlesk pre nikoho – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

POTLESK PRE NIKOHO

Nie každá maska skrýva hrdinu

Matúš Krčmárik

POTLESK PRE NIKOHO

Nie každá maska skrýva hrdinu

Ljndeni

POSLEDNÝ DEŇ

Ten deň mal zvláštnu príchut' už od svitania. Tamara Senková, zarytá bežkyňa, cítila vo vzduchu ťažobu, ktorú si nevedela vysvetliť. Cesta na Devínsku Kobylu, jej obvyklá trasa, dnes pôsobila stiesňujúco. A potom, za zákrutou, ju čakalo potvrdenie jej nejasných predtúch. Dym. Nie taký, aký poznáte z opekačky. Tento bol hustý, čierny, s odporným zápachom. A pod ním... kostra auta, očividne po výbuchu.

Značka nečitateľná. Tamara stuhla. Niečo ju nútilo podísť bližšie, hoci každý inštinkt kričal na ústup. Až potom si to všimla. To, čo sedelo za volantom, už dávno nebol človek. „Polícia?“ jej hlas bol len slabým šepotom do telefónu. „Nad Dúbravkou... Devínska Kobyla. Našla som... je mŕtvy.“

Hoci touto cestou behávala niekoľkokrát do týždňa, pohľad na tú hrôzu ju ochromil. Keď konečne prerušila spojenie s políciou, sľubujúc, že počká, kým ju nájdu, zdvihol sa jej žalúdok. Až teraz, v ozvene vlastných slov, si naplno uvedomila desivú realitu.

Znovu jej do nosa udrel prenikavý pach spáleniny a neudržala sa. Vývratky sa z nej rinuli na lesnú cestičku.

Ustúpila asi päťdesiat metrov od vraku, kde našla opustenú lavičku. Chladné ranné ticho prerušovalo len jej zrýchlené dýchanie. V tomto čase sem zvyčajne nikto nechodil; víkendový ruch bol ešte ďaleko. S trasúcimi sa rukami počkala na príchod policajtov. Nechala im na seba kontakt a bez ďalších slov sa vybrala domov. Na beh už nemala ani pomyslenie. Objavila mŕtveho. Takéto veci sa, našťastie, nestávajú každý deň.

„Zabili nám pána poslanca Dullu,“ povedal zmäteným hlasom asi o polhodinu neskôr Jozef Hulák z bezpečnostnej služby parlamentu. Podobne ako Tamare, aj jemu sa niečo takéto stalo prvýkrát. A ani on celkom nevedel, čo má robiť. „Aký je postup?“ spýtal sa kolegyň. Vedľa Huláka sedeli dve mladé ženy, no ani ony neboli veľmi nápomocné, nikdy nič podobné nezažili. Predsa len poslanci nezomierajú násilnou smrťou každý deň. Dokonca ani každé desaťročie, či koľko už v parlamente pracovali.

U Huláka to bol už dlhší čas, ale ani jemu sa ešte nestalo, že by počas jeho pracovného času našli nad Dúbravkou obhorené telo niektorého z poslancov. Zavolať do kancelárie predsedu, tam musia predsa všetko vedieť. Síce nevedeli, ale aspoň rozbehli proces uctenia si zosnulého.

Vlajky pred parlamentom sa spustili na pol žrde, zo skladu vytiahli čiernu vlajku, ktorá dočasne nahradila vlajku Európskej únie pred zákonodarným zborom. Tlačové oddelenie poslalo správu médiám, vláda urýchlene rozhodla o štátnom smútku. Televízie prerušili vysielanie, spravodajské weby zmenili svoje titulky, novinári začali pracovať na nekrológu a volali ľuďom, ktorí by o Marekovi Dullovi mohli niečo osobnejšie povedať.

Nebolo ich veľa, Marek Dulla v posledných rokoch života nemal veľa blízkych ľudí. A tak sa pred kamery stavali aj ľudia, ktorí sa v jeho živote objavovali pred viac ako desaťročím.

Slovensko sa začalo spamätávať zo smrti kedysi obľúbeného politika. Zrazu si ho vážili aj tí, ktorí preňho nikdy nemali dobrého slova. Zrazu som niekde v hĺbke duše našiel o Marekovi Dullovi dobré slovo dokonca aj ja. A to už je čo povedať.

Na to však ešte bude čas. Nateraz sa vráťme v rozprávaní o 24 hodín späť. K poslednému ránu, keď bol Marek Dulla ešte nažive.

Marek Dulla bol mužom rituálov. Užíval si ich, držal sa ich, aj keď sa jeho život zásadne menil. Či bol učiteľom na strednej škole, alebo ministrom, ktorému sa vyhrážala smrťou al-Káida, jeho rána vyzerali vždy rovnako. Rovnako vyzeralo aj ráno 15. júla 2019.

Vstal o trištvrte na šesť. Ako vždy. Nasledoval vláčny presun do kúpeľne, sprcha, umytie zubov, zubná niť, zbežná úprava vlasov. Holiť sa každé ráno prestal okolo roku 2010, keď prišlo do módy mierne strnisko. Na tento trend naskočil veľmi rýchlo, jednak chcel byť schopný osloviť mladých, jednak je to pohodlné. Ani posledné ráno sa neholil.

Obliecť sa, pobaľiť veci prichystané pri taške. O siedmej pred vchodom. Ešte povinný úsmev, aby šofér nič nespozoroval. Ten už čakal pred domom. Vždy načas.

Už desaťročia vyzeral jeho ranný odchod do práce rovnako. Možno cez víkend odchádzal o niečo neskôr, ale cez týždeň nie. Vždy o siedmej. Možno to znie, že Marek Dulla bol zúfalo nudný. Vo mne vyvolával mnohé emócie, no nuda medzi nimi nebola. Marek Dulla bol mojím otcom a v to posledné ráno som ho nevábil už viac ako desať rokov.

Šoféra a ochranku mu prideli, keď sa mu ako ministrom vyhrážali džihádisti. Otec nastúpil do auta s pozdravom a s miernym úsmevom. Tradičné miesto vzadu vpravo. Vždy vystupujete na chodník, ale zároveň ste najďalej od šoféra. Je o niečo priateľnejšie nekomunikovať s ním. „Nič nezvyčajné,“ zopakoval šofér pri výpovedi, keď policajti rekonštruovali posledné dni obete.

Nič, čo by napovedalo tomu, že Dulla tuší niečo o možnom ohrození, alebo že by nebolaj niečo plánoval sám. „Nie, nič také,“ zdôraznil štyridsiatnik, ktorý sa viac ako desať rokov striedal pri mojom otcovi. Otcove zvyky poznal dôverne, možno najdôvernejšie zo všetkých.

Vyrazili o 7.01. Viezli sa pomedzi novostavby nad Račou. Potom na Račiansku, kde sa zdržali, lebo cestári využívali leto na opravy tejto kľúčovej tepny medzi mestom pod Malými Karpatami a centrom Bratislavy. Do parlamentu prišli o 7.53. Väčšinu cesty poslanec pozeral do mobilu, sledoval ranné správy. Pustený bol Slovenský rozhlas, otec spozornel len vtedy, keď išli správy.

Z poslaneckej garáže vstupoval do parlamentu pred ôsmou, čo dokazujú kamerové záznamy. Zamieril do parlamentného bufetu. Obľuboval kávu z parlamentného bufetu, na ktorú sa zastavil aj v posledné ráno. Učiteľ v ňom ho nikdy neopustil.

Cestou z bufetu do kancelárie sa pozdravil s niekoľkými kolegami. Pred kamerami sa hrajú na rivalov, no on všetkých poznal už príliš dlho na to, aby mal chuť nenávidieť ich.

Navyše, podobné emócie vyžadujú minúť viac energie, apatia je v tomto milosrdná. Zdvorilostný rozhovor s podaním ruky je jednoduchší, ako sa na niekoho mračiť. Pár banálnych viet a potom do pléna, kde na seba začnú chrliť síru.

Ďalšie predstavenie politickej frašky sa začínalo o deviatej ráno. Jej aktéri mali pocit, že slovnou ekvilibristikou budujú svoju kariéru

a niečo prevratné. Nebudovali nič. Prázdno, zbytočno. Diskutovali pred kamerami, ktorých zábery skoro nikto nesledoval. Občania boli na dovolenke pri mori, na chalupách alebo aspoň v záhrade. Kto by tam sledoval na webe priamy prenos z parlamentu?

Odvolávali ministra hospodárstva, mal za sebou kauzu s obstarávaním upratovania v budove rezortu. Mal smolu, dozvedeli sa o tom médiá. Dulla cítil akúsi škodoradosť, no to bolo všetko. Takýchto káuz zažil za jedenásť rokov v politike 67. Raz si to vraj zrátal, povedala mi jeho asistentka.

Vedel však, čo sa v opozícii patrí. Podpísal návrh na odvolanie ministra, napísal komentár do celoštátneho denníka, v poslednom týždni pred hlasovaním urobil niekoľko rozhovorov do médií, aby sa nezabudlo, že Občianska aliancia podobné praktiky odmieta. Pripravil si aj prejav, ale dúfal, že rokovanie sa bude ňaťahovať natoľko, že koalíčná väčšina nakoniec utne diskusiu, aby mohli poslanci skôr odísť na dovolenky.

To by malo hneď dve výhody – nemusel by vystúpiť a zároveň by mohol médiám hovoriť o tyranii väčšiny. Vzletné myšlienky, odkaz na praktiky totalitných režimov, to môj otec vedel. Do toho mohol tradične zakomponovať niečo na spôsob: „Za toto sme v roku 1989 kľúčmi neštrngali! Náš čestný predseda tam vtedy stál na pódiu a toto si naozaj neprial.“ Poznáte to, prázdne, ale veľkolepo znejúce heslá.

V pléne sa hral na mobile hru, čo sa podarilo zachytiť fotografom bulvárneho denníka. Prstami spájal ovocie rovnakého druhu. Z balkóna je síce zakázané fotiť priblížené zábery – na obrazovkách notebookov by mohol poslanec študovať napríklad utajované skutočnosti –, no toto mu prešlo. Na hre nebolo nič utajované a na druhý deň sa tak denník z titulky pýtal: „Marek, je toto pre teba len hra?“

Možno by aj niekto fotografa disciplinárne riešil, na nejaký čas by mu odobrali akreditáciu do parlamentu, ale celá kauza veľmi rýchlo zanikla. V čase uzávierky titulky denníka totiž novinári netušili, že otec sa vydania denníka nedožije. V čase, keď sa Slovensko dozvedelo o tragických okolnostiach smrti Mareka Dulla, vyznievala titulka s hrou naozaj komicky.

Poslanecká práca nebola pre otca hrou. Bola preňho zajatím. Toto miesto ho oberalo o energiu. Vedel, že jeho politická kariéra sa končí a pomaly sa chystal do dôchodku, aj keď mal len 55 rokov. Už to v sebe nemal. Nebol už tým vizionárom, ktorý vedel plamennými prejavmi opantať dav. Na tradične konzervatívnom Slovensku pretlačil zákon o manželstvách párov rovnakého pohlavia. Slovensko bolo v tomto medzi prvými štátmi bývalého východného bloku.

Nebol už ani tým cynickým ministrom vnútra, ktorý ochránil Slovensko pred utečencami – jeho, nie moje slová. Nebol kladným ani záporným hrdinom. Zo všetkého najviac pripomínal tieň.

Kým Marek Dulla na mobile spájal ovocie, mladší poslanci rozprávali, kričali, hromžili, gestikulovali. Opakovali stokrát zopakované frázy, ktoré už takmer považovali za vlastné. Dulla ich poznal, aj jemu ich vtĺkali do hlavy, neskôr ich vymýšľal. Tváre politikov sa menia, no frázy, ktoré používajú, nie.

Samotné odvolávanie ministra sa odohralo až na druhý deň ráno. Dulla pri tom nebol, približne v tom čase našli jeho telo. Minister post obhájil. Štátny smútok vyhlásili až po tom, ako minister víťazoslávne dvíhal ruky.

Počas dňa mal otec dva neprijaté hovory od svojej mamy. Večer predtým s ním bola a mala pocit, že niečo nie je v poriadku. Chcela sa ubezpečiť, že to bol len pocit. Z rokovacej sály

naposledy odišiel krátko po 17. hodine. Ani pri rekonštrukcii posledných hodín jeho života nezistili vyšetrovatelia nič neobvyklé.

Nič, čo by vysvetlilo udalosti ďalších hodín, zapísal si neskôr do poznámok z vyšetrovania sklamaný operatívce, ktorý dával dokopy posledné hodiny obete. Na frustrácii mu ešte pridalo, keď zistil, že ani z posledných dní nevie vystopovať nič, čo by sa dalo nazvať stopou.

K večeru sa však predsa len niečo vymklo z rutiny. Keď šofér čakal Dullu v garáži, prišla mu krátka správa. „Dnes netreba, zoberiem si taxík. Stačí ráno,“ napísal mu. Nebolo to celkom bežné, v minulosti to nerobieval. Bol však slobodnou osobou, mal právo vzdať sa ochranky. Na dôvody sa šofér nepýtal, to nie je jeho úlohou. Auto odovzdal a potešil sa, že na dnes má pokoj.

Neskôr ho už kamery nahrali len pred domom, ako vystupuje z nejakého auta a prestupuje do svojho. Do toho, v ktorom ho na druhý deň našla vydesená Tamara. Bola to Cupra, menej známa značka. Zrejme preto ju nevedela identifikovať.

„Vracajú sa deväťdesiate roky? Mafiánska poprava v Bratislave!“ „Dulla ako Remiáš. Kto tak veľmi nenávidel obľúbeného politika?“ „Nevyriešená vražda otriasla Slovenskom. Čo skrýval Marek Dulla?“ Bulvárne médiá sa predbiehali v špekuláciách a senzáciechtivých titulkoch.

Mohli oprášiť staré kauzy z 90. rokov a pripomenúť čitateľom divoké časy mafiánskych vojen. Z archívov vytiahli fotografie popráv gangov a rozhovory s bývalými vyšetrovateľmi. Tí po rokoch opäť vystúpili pred kamery a porovnávali Dullovu smrť s tým, čo zažili pred dvoma desaťročiami.

„V mnohom je to veľmi podobné, v mnohom odlišné,“ komentoval prípad jeden z bývalých vyšetrovateľov mafiánskych

vražď. „Vozidlo odstavené mimo dohľadu, aby bol len obmedzený počet svedkov. Profesionálna práca, žiadne stopy. Na druhej strane, vtedajšia mafia sa často vyžívala aj v demonštratívnych akciách, aby jej vyčíňanie bolo čo najviac na očiach verejnosti. Teraz to vyzerá skôr na snahu dosiahnuť, aby tam neboli svedkovia.“

„Treba povedať, že podobné praktiky sme už považovali za minulosť. Mysleli sme si, že éra mafiánskeho vyrovnávania účtov je za nami. Táto vražda nás všetkých vrátila v čas.“

Prišlo aj na politický odkaz Mareka Dulla. Viacerí komentátori sa zhodli, že po ňom určite ostane výrazná stopa v slovenskej politike. „Energické vystupovanie, ochota ísť do ostrých súbojov, neoblomná viera, že dobro nakoniec musí zvíťaziť. Nikto nie je dokonalý a aj Marek Dulla určite urobil nejaké chyby, ale jeho dobré skutky a politické úspechy výrazne zatieňujú všetko ostatné.“

„Bol jedným z mála politikov, ktorí sa nebáli ísť proti prúdu a zastávať nepopulárne názory, ak v ne úprimne verili.“

Výšetrovanie jeho vraždy neprinieslo v prvých dňoch žiadne prelomové zistenia. Polícia síce sľubovala, že urobí maximum pre objasnenie prípadu, no postupom času záujem verejnosti klesal. Po roku bolo vyšetrovanie fakticky odložené, hoci oficiálne ostalo otvorené.

Marek Dulla sa nestal symbolom ani mučeníkom. Jeho odkaz postupne vybledol a zostal len v spomienkach tých, ktorí ho osobne poznali. Veľa ich nebolo. Pre väčšinu verejnosti sa stal len ďalším menom v učebniciach dejepisu.

Narendra Johnson strácal kampaňový entuziazmus. Cítil, že ako liberálny demokrat v robotníckej štvrti na severe Londýna nemá šancu a do doplnovacích volieb išiel zbytočne.

Opakoval som mu, že je jedným z nich, vyrástol tam, pozná miestnych a vie, ako ich osloviť. Snažil som sa ho presvedčiť o jeho autentickejšť, o schopnosti nájsť spoločnú reč s každým. Nevie, či mi veril, či dokázal potlačiť pochybnosti, že už nie je chlapcom z robotníckej štvrte. Videl som však, ako vždy znovu našiel silu a zaklopal na ďalšie dvere tehlových domov vo Walthamstow.

Pripomínal som mu, že musí pôsobiť ako miestny, aj keď vystudoval v Oxforde a jeho svetom sú teraz medzinárodné konferencie. „Zabudni na právnický žargón,“ radil som. „Si zase ten chlapec z ulice, rozumieš im.“ Narendra prikývol, no neistota v očiach ostala.

Vedel, že musí meniť tváre. „Ak ti je to neprírodné, nasad si masku. Tvár, ktorá sa potom zdvihne, bude tvárou miestneho Narendra, ktorý rozumie problémom ľudí,“ opakoval som.

Narendra sa nadýchol, upravil si (príliš drahú) kravatu a zaklopal. Na dvere, pred zaklopaním ešte uprel zrak do zeme, sa s očakávaním pozerala tvár lokálneho Narendra. Otvorila beľoška v stredných rokoch, zrejme Polka.

„Dobrý deň, som Narendra Johnson, chcel by som sa porozprávať o vašich problémoch...“ začal. Pozerala naňho s nedôverou. Leták si vzala, ale neštudovala ho, len si premeriavala nádejného poslanca. „Ďakujem, nemám záujem...“ zahabkala a zavrela dvere. Narendra si vzdychol a otočil sa ku mne. Sedel som na obrubníku, neprítomne hľadiac pred seba. „Ale no tak, veď mi už mesiac hovoríš, že to nemám vzdávať,“ zakričal na mňa.

Stalo sa to takto: Keď Narendra klopal, zazvonil mi telefón. Slovenské číslo. Odišiel som nabok. Bol to krátky hovor. Kým Narendra dokončil neúspešné vábenie voličky, dozvedel som sa o otcovej smrti a o tom, že mám čo najskôr prísť na Slovensko. Stroho som

poďakoval a sľúbil, že prídem. Zložil som, sadol si na obrubník a premýšľal. Vtedy sa Narendra sklamané otáčal od dverí.

„Poďme, do volieb neostáva ani desať dní,“ povedal, kým si neuvedomil, že sa deje niečo vážne. „Musím odísť,“ povedal som stručne. „Otcovi sa niečo stalo.“

Nepýtal sa, chápal, že niektoré situácie si nevyžadujú slová. Objal ma, zaželel všetko najlepšie, zavolať mi taxík a v kampani pokračoval bezo mňa. Neúspešne. Potom sme už spolu nikdy nepracovali.

NAJPRV ODMIETNUTÁ PONUKA

Pán Dulla, dovoľte mi konštatovať, že na danú úlohu máte „optimálne predpoklady. Vaša pozícia syna zosnulého vám otvára dvere, ktoré by pre kohokoľvek iného ostali hermeticky uzavreté. Predstavte si tú pridanú hodnotu – priame svedectvá otcových blízkych spolupracovníkov, intímne spomienky rodinných príslušníkov, ktorí sa práve vám, z prirodzených dôvodov, zdôveria s informáciami inak nedostupnými. A netreba azda zdôrazňovať, aký nesmierny kapitál predstavujú vaše osobné, nenahraditeľné reminiscencie. Skutočnosť, že dosiaľ nemáte formálne literárne skúsenosti, je v tomto kontexte irelevantná. Autenticita a unikátna perspektíva sú devízami, ktoré ďaleko prevyšujú technickú rutinu.“

V londýnskej kancelárii, ktorú mi vo firme na chvíľu uvoľnili, aby sme sa nemuseli stretávať v open office, sedel oproti mne muž s presvedčivým výrazom. Môj návštevník bol odhadom šesťdesiatnik, s prešedivenými vlasmi a prenikavým pohľadom. Otcov rovesník, pomyslel som si.

Jeho presne padnúce sako bolo zrejme drahé, ušité na mieru. Viazanka ladila s vreckovkou v náprsnom vrecku. Peter Huth, predstavil sa pri príchode. Mal pevný stisk ruky a sebavedomý úsmev. Do budovy s ním prišla aj poradkyňa pre PR, mladá žena v elegantnom kostýme, ale ostala v lobby.

Bolo leto 2023.

Opakoval, že spolu vytvoríme literárnu, možno aj politickú udalosť roka. Že niečo zmeníme, mnohé odhalíme. A najmä prepíšeme to, ako si ľudia na môjho otca spomínajú. Zdalo sa, že verí každému slovu, ktoré hovorí. Ja som nebol podobne presvedčený.

„Vážim si váš záujem,“ začal som pomaly, frázami, ktoré som sa naučil počas pätnástich rokov práce v PR agentúre. Predstierať záujem, pochváliť, poďakovať sa. Aj odmietnutý klient sa raz môže stať platiacim klientom.

„Nerozumiem však, aký by to malo zmysel. Od otcovej smrti ubehli viac ako štyri roky, nemáme žiadne nové informácie o tom, čo sa stalo. Jedna kniha o jeho živote už vyšla, prečo by chcel niekto čítať ďalšiu? Jeho životu sa skoro dve desaťročia denne venovali všetky médiá. Čo môžem dodať? A ako spomínate, nikdy som nič nepísal. Som mediálny poradca, tvorca reklám a možno imidžu. Nie som autor...“

„Všetko vieme vyleštiť. Cení sa autenticita, na ostatné máme editorov. Vedia robiť zázraky, verte mi. Aj ja po ich magickom dotyku zniem, že viem písať.“

Peter Huth sa nechcel dať odradiť. Jeho e-mail so žiadosťou o stretnutie nemal slovo navyše. S jasným odkazom, že odo mňa niečo očakáva, že ho nemôžem odmietnuť a je ochotný vycestovať za mnou do Londýna. Kedykoľvek. Už len preto som mal pocit, že ho nemôžem celkom odmietnuť.

Veľa o mne vedel a bol pripravený na moje reakcie. Prečo teraz, prečo on, prečo ja... Na všetko mal odpoveď. Presne sformulovanú, bez emócií. Vedel, čo hovorí. „Viete, ako v súčasnosti na Slovensku vnímajú vášho otca?“ reagoval otázkou na moje nie celkom vyslovené odmietnutie.

„Neviem,“ odpovedal som.

„A je mi to jedno,“ dodal som už len v hlave.

Dianie v domovine som veľmi nesledoval, vracal som sa len na návštevy babky, väčšinou na Vianoce, a vtedy sme nehovorievali o politike. Pre toto cielené ignorovanie hlbšej úrovne diania na Slovensku som ani nevedel, kto oproti mne sedí. Hneď som však pochopil, že je bohatý. Bohatí ľudia necítia potrebu dávať to najavo, sú vždy slušní a dobre pripravení. Sála z nich akýsi pokoj, sebedomie.

„Presne tak, pán Dulla. Súčasný stav je, žiaľ, taký, že váš otec upadol do zabudnutia. Občiansku alianciu prevzali iné osobnosti a jej existencia je dnes už len historickou epizódou. Jeho smrť, ako sa zdá, už nerezonuje vo verejnom priestore, ba dokonca aj polícia prípad uzavrela bez uspokojivého výsledku. Odkaz vášho otca je tak ponechaný na interpretáciu iných subjektov, ktoré sledujú vlastné agendy. Vy nad týmto procesom nemáte absolútne žiadnu kontrolu.

Ja vám však ponúkam príležitosť túto kontrolu získať späť. Máte unikátnu možnosť nanovo vybudovať, či skôr precízne zrekonštruovať, odkaz Mareka Dulla. Hovorím o jeho skutočnom odkaze, očistenom od nánosov času a cudzích interpretácií. Predstavte si to – opäť prevezmete naratívnu suverenitu nad životným príbehom svojho otca.“

Vedel som, že otcov odkaz nie je práve skvelý. Niečo, čo vyzerá ako mafiánska poprava, vyvoláva skôr otázky, či sa Marek Dulla nezaplietol s podsvetím.

„Budúci rok bude päť rokov od jeho nevyšetrenej smrti. Mohli by sa o ňom konečne objaviť nové informácie, aby ľudia lepšie pochopili, čo je za jeho smrťou,“ pokračoval môj hosť.

„Aké informácie? Veď nič nemáme...“ prerušil som ho.

„Pýtajte sa ľudí, ktorí ho poznali, neobmedzujte sa len politikou. Určite zažil veľa podnetného pred touto kariérou. Pýtajte sa, dozviete sa.“

„Zdá sa, že niečo viete.“

„Pán Dulla, kľúč k rekonštrukcii skutočného odkazu vášho otca leží vo svedectvách ľudí, ktorí ho poznali v rôznych etapách jeho života. Nezužujte svoj záber len na jeho verejné pôsobenie. Som presvedčený, že práve v období pred jeho politickou kariérou nájdete zásadné, formatívne skúsenosti. Otvárajte dialógy, pýtajte sa. Len tak odhalíte komplexný obraz a získate potrebnú perspektívu.“

„Citové vydieranie v tlačenej podobe?“

„Povedzme radšej, že emócie predávajú.“

„Prečo vám na tom tak veľmi záleží? Na zavolanie prídete do Londýna, presviedčate ma tu, aj keď vám musí byť jasné, že nemám veľký záujem. Máte vydavateľstvo, v poriadku, ale nemyslím si, že majitelia bežne chodia za autormi, ktorí ani autormi nechcú byť.“

„Niektoré príbehy si zaslúžia byť vyrozprávané správne.“

„Ste súčasťou toho príbehu? Chcete, aby bol ten príbeh o vás? Mám byť autorom na zákazku?“

„Pýtajte sa, dozviete sa.“

„Pýtam sa vás.“

„Nie mňa, pýtajte sa ľudí, ktorí poznajú príbeh vášho otca.“

„Poznáte ho vy?“

„Kto sa pýta, ten sa dozvie.“

Mlčal som, aby musel pokračovať. Na túto hru neskočil, mlčal aj on. Trápne ticho trvalo asi štvrt' minúty.

„Pán Dulla, vaša otázka ohľadom nových informácií je... relevantná. No ako človek s marketingovým pozadím odpoveď už intuitívne poznáte. Princípy, ktorými sa riadi záujem verejnosti, sú vám dôverne známe. Práve vy, v pozícii syna a potenciálneho autora, predstavujete ten unikátny, dosiaľ nevyužitý informačný kapitál. Rozumiete – v knihách, ktoré boli doteraz publikované, tento kľúčový element chýbal. Vaša perspektíva, vaše osobné znalosti o Marekovi Dullovi ako otcovi, ako politikovi, a áno, aj o okolnostiach, ktoré vás priviedli do Londýna – to je presne tá pridaná hodnota, ktorá definuje jedinečnosť tohto projektu.“

„Ďakujem za ponuku, ešte si to premyslím a ozvem sa vám,“ ukončil som stretnutie a Huth pochopil. Náznak úsmevu, vstal, s upreným pohľadom do očí mi podal ruku. Stlačil ju pevne, dal si záležať, aby spojené ruky mierne naklonil. Tá jeho bola, samozrejme, hore.

„Ozvite sa. Kedykoľvek. Dvere mojej kancelárie sú pre vás vždy otvorené, a ak by si to situácia vyžadovala, rád za vami opäť vycestujem aj osobne.“

Na stole mi nechal vizitku a odišiel bez náznaku sklamaní.